

A. MATTHEY
Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ

Ἡ κυρία Δὲ Σερχὺ ὥχρ' ἄσε καὶ ἀνηγέρθη ἀποτόμως.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὸ δρᾶμα, ὅπερ ἀφηγοῦμεθα, καὶ τοι παράδοξον καὶ τρομερὸν ἐν ταῖς πλείσταις τῶν λεπτομερειῶν αὐτοῦ, εἶνε ἀσθενὴς μόνον ἀντήχησις. Τὸ δημόσιον οὐδέποτε ἐγνώρισε τὰς ἀληθεῖς περιπετείας. Εἶδε μόνον τὴν καταστροφὴν, τὴν λύσιν, δι' ἧς μόνως οὐδὲν δύναται τις ἀκριβῶς νὰ ἐννοήσῃ.

Τινὲς ὑπέλαβον ὅτι ἐμάντευσαν μέρος τι τῆς ἀληθείας, ἀλλ' οὗτοί εἰσιν ὀλίγιστοι, ἄλλως τε, καὶ οὗτοι ἐξέλιπον, μηδεμίαν δυνηθέντες ἀπόδειξιν νὰ προσαγάγῃσι τῆς τοιχῦ-
της γνώμης αὐτῶν.

Ὁμίλησαν ἐπὶ εἴκοσι καὶ τέσσαρας ὥρας περὶ τῆς ἀνηκούστου καταστροφῆς, ἥτις ἐπληξε μεγάλῃν τινὰ οἰκογένειαν, καὶ ἔπειτα ἐσκέφθησαν περὶ ἄλλων ἀντικειμένων.

Δὲν εἶνε δυνατόν ἄλλως πῶς νὰ γείνη. Οἱ ἠθοποιοὶ ἀνῆκον εἰς ὑψηλὴν τάξιν καὶ εἶχον μέγα συμφέρον νὰ καλύψωσι τὴν ὑπόθεσιν, καὶ διὰ τοῦτο αὕτη περιεβλήθη τὸν σκοτεινὸν τοῦ μυστηριώδους πέπλου.

Ἴδου σήμερον πλήρως ἡ διήγησις.

Α'

Τὸ μέγαρον Δὲ Σερζύ.

Ὁ κόμης Δὲ Σερζύ κατῴκει τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1863 ἐν τινι τῶν ὠραιότατων μεγάρων τοῦ προαστείου τοῦ Ἀγίου Ὀνωρίου.

Τὸ μέγαρον τοῦτο εἶχεν ὡς πρόσφιν ἐπὶ τῆς οδοῦ μεγά-
λην θύραν, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἐβλεπέ τις, εἰς τὸ βάθος
διαδρόμου εὐρέος καὶ ἐπιμελῶς δι' ἄμμου κεκαλυμμένου, τὴν
κομφὴν ἀναβάθραν καὶ τὰ ὑψηλὰ παράθυρα τοῦ οἰκήματος,
περιλαμβάνοντος δύο μόνον ἐνδiciaτήματα.

Ὑπὲρ τὴν στέγην διέκρινέ τις κλάδους μεγαλοπρεπῶν
δένδρων, ὑπὸ τῶν προσβολῶν τοῦ χειμῶνος ἀπογυμνωθέντας.

Ἀληθῶς, τὸ ἀπὸ τῶν Ἠλυσίων Πεδίων φαινόμενον μέρος
τοῦ μεγάρου ἐπαρουσίαζε κῆπον ἱκανῶς ἐκτεταμένον, πλήρη
σκιᾶς, δρόσου καὶ ἀρωμάτων κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἔαρος.

Ὁ κῆπος οὗτος ἐξετείνετο μέχρι τῶν ὁρίων τῶν Ἠλυσίων
Πεδίων, ἐνθα ἐπερατοῦτο διὰ κιγκλίδος, ἔργου ἀξιοσημειώ-
του τῆς νεωτέρας σιδηρουργίας.

Ὁ κύριος κόμης Δὲ Σερζύ ἦτο ἄνθρωπος ἔχων ἐπιροὴν
καὶ πλοῦτον, κεκοσμημένος διὰ πασῶν τῶν ταινιδῶν καὶ
πάντων τῶν ἀετῶν, δικεφάλων καὶ μῆ, τὰ ὅποια παρήγα-
γεν ἡ εὐρωπαϊκὴ μοναρχία.

Ἄλλως τε ἡ εὐγένεια αὐτοῦ ἦν καθ' ὁλοκληρίαν ἀρχαία
καὶ αὐθεντικὴ.

Καὶ τοι δ' ἀνῆκεν εἰς τὴν νομιμόφρονα μερίδα, ὡς ἐκ τῆς
γεννήσεως αὐτοῦ, ἦτο ἐκ τῶν μεγάλων ἐκείνων, οἵτινες δὲν
ἀρνοῦνται ποτὲ νὰ ὑπηρετήσωσι τὴν Γαλλίαν ὑπὸ πάσας
τάς Κυβερνήσεις, κατέχοντες τὰς ὑψηλὰς θέσεις, τὰς ἀμει-
βούσας αὐτοὺς ἱκανῶς.

Ἐπὶ Λουδοβίκου Φιλίππου, βουλευτῆς σπουδαῖος ὢν, θὰ
ἐγίνετο πατρίκιος τῆς Γαλλίας, ἐκ τοῦ δευτεροτόκου κλά-
δου, ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦτο τοῦ πρωτοτόκου κατὰ τὴν ἔκ-
ρηξιν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848.

Μὴ ἀναγνωρίζων τὴν Γαλλίαν ὑπὸ τὴν προσωρινὴν Κυ-
βέρνησιν, δὲν συμμετέσχε τῆς Συνελεύσεως, ἥτις κατήρτισε
τὴν Δημοκρατίαν, ἀλλ' ἀφῆθη νὰ ἐκλεγῇ εἰς τὸ Νομοθετι-
κὸν Σῶμα.

Ὅτε τὸ πραξικόπημα τῆς Κυβερνήσεως ἐγκαθεῖρξεν αὐ-
τόν, ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἀπεμακρύνθη τὸ δεύτερον ἀπὸ τῆς αὐτο-
κρατορίας, ἥτις οὐδὲν προσέφερεν αὐτῷ.

Ἐν τούτοις βλέπων τὸν νέον μονάρχην ἐργαζόμενον, ἐνό-
ησε πάραυτα ὅτι ὁ δραστήριος ἡγεμὼν, ὅστις ἐκάθαιρε τόσον
καλῶς τὴν Γαλλίαν ἀπὸ παντὸς πνεύματος ἐλευθερόφρονος,
ἀπὸ παντὸς δημοκρατικοῦ θεσμοῦ, ἀντιπροσώπευε τὸ ἐπ' αὐτῷ
τὴν Γαλλίαν.

Ἐπεζήτησε διὰ τρίτην φορὰν τὴν ψῆφον τῶν ἐκλεκτόρων.

Ἐπίσημος ὑποψηφιότης ἐν Νορμανδίᾳ, ἐνθα ἡ κυρία Δὲ
Σερζύ εἶχεν ἰδιοκτησίαν τὸ μέγαρον τῆς Ἐστουρβίλλης, τῷ
ἐξησφάλισε θέσιν ἐν τῷ Νομοθετικῷ Σώματι, ἐλπίζων, καὶ
δικαίως, ὅτι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν θὰ ἀνοιχθῇ αὐτῷ θέσις
πρεσβείας ἢ καὶ ὑπουργείου.

Καθ' ἣν ἐποχὴν λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ τοὺς συναν-
τήσωμεν, ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἦτο ἐξηκοντούτης, ἀλλ' ἐφαίνετο
πολὺ νεώτερος.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἵδους τούτου ζῶσιν ἐπὶ μακρὸν χρόνον·
οἱ συντηρητικοὶ οὗτοι συντηροῦνται καταπληκτικῶς! Τοῦτο
προέρχεται προφανῶς ἐκ τῆς μονήρους καὶ ἀταράχου συνει-
δήσεως αὐτῶν.

Τὸ πρόσγειον πάτωμα τοῦ μεγάρου Δὲ Σερζύ κατεῖχετο
ὑπὸ τῶν ἀκαταπαύστως εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων.

Δύο οἰκήματα, κεχωρισμένα δι' εὐρέος ἀντιθαλάμου, ἀπε-
τέλουν τὸ πρῶτον οἶκημα· εἰς τὰ δεξιὰ τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ
κόμης, καὶ εἰς τὰ ἀριστερὰ τὸ τῆς κομήσεως καὶ τῆς θυ-

γατρὸς αὐτοῦ· διότι ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἦτο σύζυγος καὶ πατήρ.
Εἰς τὸ δεύτερον οἶκημα, τὸ πρῶτον πάτωμα κατεῖχετο
ὑπὸ νέας συγγενούς, ἐξαδέλφης τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ, γεν-
νηθείσης ἐν Βρασιλίᾳ, πτωχῆς, ὀρφανῆς καὶ περισυναχθεί-
σης πρὸ ἐξ ἐτῶν ὑπὸ τῆς κομήσεως, ἥτις ἐνόμιζε καθήκον
αὐτῆς νὰ μὴ ἐγκαταστήσῃ αὐτὴν ποτέ.

Ὠνόμαζον αὐτὴν ἐν τῷ οἴκῳ ἡ δεσποσύνη Βάλδα.

Τὸ οἶκημα τοῦτο ἦν κομψότατα διεσκευασμένον ὑπὸ
τοῦ πρεσβυτέρου υἱοῦ τοῦ οἴκου, ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ, ἀπόν-
τος ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν.

Ἦτο ὀγδόη περίπου ὥρα τῆς ἐσπέρας.

Ἡ ἡμέρα ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν παρισίνων φθινοπωρινῶν,
ὕγρῶν καὶ σκιερῶν, ὧν τὸ ἀμφίβολον φῶς ἐκτείνεται ἐπὶ
τῆς πόλεως ψυχρὸν ὡς νεκρικὴ ὁδόν.

Ἐπελθούσης τῆς νυκτός, ἤρξατο βροχὴ παγερά, λεπτή
καὶ μονότονος. Μόνον—καὶ ὑπάρχει τι ἄνευ ἀντιθέσεως καὶ
συγκρίσεως;—ὁ κατ' ἐπιφάνειαν ψυχρὸς καὶ μελαγχολικὸς
οὗτος καιρὸς ἔκαμνε νὰ φαίνεται γλυκυτέρα καὶ θερμότερα
ἡ εὐζωία καὶ ἡ ἐσωτερικὴ πολυτέλεια τοῦ μεγάρου Δὲ Σερζύ,
καὶ μάλιστα αὕτη ἐφαίνετο ψηλαφητοτέρα ἐν τῇ ἰδιαίτερᾳ
αἰθούσῃ τῆς κομήσεως, ἐν ᾗ ἡ μεγάλη καλαισθησία ἡμι-
λᾷτο πρὸς τὴν οὐχ ἥττον καλὴν ἐπίπλωσιν αὐτῆς.

Γέρων ὑπηρετῆς προσεπάθει νὰ συνδαυλίσῃ τὸ πῦρ τῆς
θερμάστρας τῆς αἰθούσης, ὅτε εἰσῆλθε νέα θαλαμηπόλος
κρατοῦσα μεγάλην λυχνίαν, ἐκ πορσελάνης, ἥς τὸ φῶς ἐμε-
τριάζετο ὑπὸ περικαλύμματός τινος καὶ ὑπὸ θαμβιρᾶς ὑαλί-
νης σφαίρας.

Ἐθῆκε τὴν λυχνίαν ἐπὶ τοῦ λυχοστάτου, παρὰ τι εὐρὺ
ἐκ βελούδου θρόνιου, μεγάλου καὶ βαθέος, τοῦ ὁποίου ἡ θεὰ
μόνη ἐλύπει τὸν ἄνθρωπον, χωρὶς νὰ ἤξευρῃ τὸ διατί, καὶ
ἐγέπνεεν αὐτῷ ρεμβασμοὺς δακρύων καὶ ἀσθeneίας.

— Πῶς ἐπέρασεν ἡ κυρία κόμησσα τὴν ἐσπέραν αὐτὴν,
Ἰουλίᾳ; ἠρώτησεν ὁ γέρων ὑπηρετῆς.

— Ὅχι πολὺ καλὰ, κύριε Γερμανέ· ἡ κυρία εἶνε πάντοτε
ἀδύνατος!...

— Ἡ κυρία σήμερον πρέπει νὰ ᾔηνε ἀρκετὰ εὐχαριστη-
μένη;

— Ἀ! γνωρίζετε λοιπὸν τὴν σπουδαίαν εἶδησιν, κύριε
Γερμανέ; Ποῖος σᾶς εἶπεν ὅτι...

— Ἐ! ἡ δεσποσύνη Λουκία... Εἶμαι γέρων ὑπηρετῆς,
βλέπετε, καὶ δὲν ἔχει κανένα μυστικὸν δι' ἐμὲ ἢ ἀγαπητὴν
αὐτὴ κόρη.

— Λοιπὸν, ναί, ὁ κ. Λουκιανὸς ἐπανέρχεται καὶ εἶνε
καθ' ὁδόν ἡ κυρία σήμερον ἔλαβε ἐπιστολήν, ἥτις ἀναγγέλ-
λει αὐτῇ τοῦτο. Ἀλλ' εἰς τὸ καρδιακὸν νόσημα αὐτῆς, αἱ
συγκινήσεις καὶ αὐταὶ αἱ τῆς χαρᾶς, δὲν εἶνε εὐχάριστοι.
Λοιπὸν, ἡ κυρία, παρὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ φαρμάκου, δὲν
ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ, κατὰ τὴν ἡμέραν, τὰς δύο ὥρας, αἱ
ὁποῖαι μετὰ τῶν δύο ὥρῶν τῆς νυκτός ἀποτελοῦσιν ὅλον
τὸν ὕπνον αὐτῆς.

— Ναί, ἡ κυρία εἶνε λεπτοφυής, ἀλλ' εἶνε νευρώδης, καὶ
ἀντέχει. Καὶ θὰ ἀντέχῃ ἐπὶ πολὺ· θὰ ἰδῇ.

— Δυνατόν! ἀλλὰ τότε, τοῦτο θὰ ᾔητο κατάστασις, ἡ
ὁποία ἐν τῇ πράξει δὲν πληροῦται εὐκόλως δυστυχῶς,—
κατάστασις ἥτις φεῖδεται μὲν αὐτῆς, ἀλλὰ κλονίζει...

— Ὡ! ὅταν θὰ ᾔηνε ἐδῶ ὁ κ. Λουκιανός, ἡ συνεχὴς εὐ-
τυχία θὰ τὴν σώσῃ, εἶμαι βέβαιος.

— Γνωρίζετε ὅμως, κύριε Γερμανέ, ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν
ὑπάρχει ἄλλο πρόσωπον, τὸ ὅποιον θὰ ᾔηνε ὀλιγώτερον εὐτυ-
χὲς διὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῆν.

— Ἡ δεσποσύνη Βάλδα! Ἐξ αἰτίας αὐτῆς καὶ μόνης ὁ
κ. Λουκιανὸς ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ πρὸ τριῶν ἐτῶν.

— Ἀ! εἶνε λοιπὸν ἀληθές;

— Μάλιστα, καὶ μάλιστα σοῦ λέγω ὅτι ἐπανέρχεται
χωρὶς αὐτὴ νὰ τὸ θέλῃ!

— Ἰσως χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ καὶ ὁ πατὴρ σου;

— Ἀγνοῶ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ κ. Λουκιανὸς εἶνε εἰκοσιν ἐνὸς ἐτῶν σήμερον. Εἶνε ἐνῆλιξ, καὶ ἂν ἡ δεσποσύνη Βάλδα...

— Σοὺτ! εἶνε αὐτὴ! εἶπε ζωηρῶς ἡ θαλαμηπόλος.

Ἀληθῶς ἡ θύρα ἠνέωχθη ἡσύχως· ἡ Βάλδα εἰσῆλθεν ἀθορύβως εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ἡ Λουκία δὲν εἶνε ἐδῶ; ἠρώτησεν.

— Ὁχι, δεσποσύνη, εἶπε ζωηρῶς ἡ Ἰουλία, τονίζων κατ' ἴδιον τρόπον τὴν λέξιν δεσποσύνη.

— Γνωρίζεις ἂν ᾔην εἰς τὸ δωμάτιόν της;

— Ὁχι, δεσποσύνη.

— Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ δέχεται ἐπισκέψεις;

— Ὁχι, δεσποσύνη. — Ἡ κυρία δὲν ἐκοιμήθη διόλου καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν· προσπαθεῖ νὰ ἀνταπαυθῇ καὶ μοῦ ἀπηγόρευσε νὰ τὴν ἀνυσοχήσω. Δὲν θὰ δεχθῇ ἀπόψε.

— Δὲν εἶνε πλέον ἀσθενής; ἠρώτησεν ἡ Βάλδα μετὰ τινος ζωηρότητος.

— Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν εἶνε! εἶπεν ἡ ὑπηρετρία.

— Ἐλπίζομεν ὅλοι! προσέθετο ὁ Γερμανός.

— Καλὰ, εἶπε ψυχρῶς ἡ Βάλδα. Ὁ ὁρος αὐτὸς δὲν εἶνε διὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Θὰ περιμείνω ἐδῶ.

— Ἀλλὰ... εἶπεν ἡ Ἰουλία περιδεῆς ἐκ τοῦ τόνου αὐτῆς.

— Δύνασθε νὰ ἀποσυρθῆτε, ἐπανελάβεν ἡ Βάλδα.

Ἄμα προφερθείσης τῆς λέξεως ταύτης, ἡ θαλαμηπόλος ἀνωρθώθη καί, στρεφόμενη πρὸς τὸν Γερμανόν:

— Κύριε Γερμανέ, τῷ εἶπεν, ἡ ὑπηρεσία σας σὰς καλεῖ ἀναμφιβόλως πλησίον τοῦ κ. κόμητος. Ἐγώ, εἶμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κυρίας κομῆσης καὶ περιμένω τὰς διαταγὰς αὐτῆς.

— Πολὺ καλὰ, ὑπετονθόρισεν ὁ Γερμανὸς καὶ ἀπεσύρθη.

Ἀλλ' ἡ Βάλδα ἐφαίνετο μὴ ἀκούουσα τὴν θαλαμηπόλον. Ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἐστίαν, καὶ ἐθέρμαινεν ἐναλλάξ εἰς τὴν φλόγα τὰ ἄκρα τῶν μικρῶν ποδῶν αὐτῆς.

Β

Αἱ δύο γυναῖκες.

Ἡ Βάλδα ἦτο μικρὰ μᾶλλον ἢ μεγάλη. Τὸ εὐσταλὲς καὶ μικρὸν αὐτῆς ἀνάστημα, καὶ οἱ ἄβροϊ χαρακτῆρες ἀπέδιδον αὐτῇ ἐξωτερικὸν νεανίδος, καὶ τοι εἶχε παρακάμψει ἤδη τὴν πρώτην νεανικὴν ἡλικίαν. Ἦτο εἰκοσιν ἐπτὰ ἐτῶν, καὶ ἐφαίνετο μόνον δεκαεπταετής.

Ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς προσέβαλλεν ἀπροσδοκῆτως, χωρὶς νὰ δίδῃ καιρὸν εἰς τὸ νὰ κρίνῃ τις περὶ αὐτῆς ἂν ᾔην ὥραία. Ἐπρεπε νὰ συνηθίσῃ τις ἐν αὐτῇ, νὰ συνοικειωθῇ, νὰ εἰσδύσῃ εἰς αὐτήν· καὶ τότε, ἐνόει ὅτι ὑπὸ τὴν ἀκίνδυνον καὶ ἀφελῇ ταύτην ἐπιφάνειαν ἀνεκάλυπτεν ἐν τῇ γυναικὶ ταύτῃ εἶδος ἰσχυροῦ θελήτητος, τοσοῦτον μᾶλλον τρομεροῦ καὶ ἀκαταμάχητον, καθ' ὅσον οὐδεμία ὑπόνοια ἐφίστα τὴν προσοχήν, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἠτένιζεν αὐτῇ, αὕτη εἶχε συμπληρώσει πλέον τὸ ἔργον τῆς λεηλασίας καὶ τῆς κατὰ κτήσεως.

Ἡ κεφαλὴ ἦτο μικρὰ, ἀνοικτὴ πρὸς τὸ ἀνώτερον μέρος, ἐξωγκωμένη πρὸς τοὺς κροτάφους, καὶ βαθμηδὸν ἀπὸ τῶν μῆλων κατῆρχετο σμικρυνομένη μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ πώγωνος.

Τὸ μέτωπον, ἀρκετὰ μέγα καὶ ἐξέχον, ἐπεκάθητο ἐπὶ ὀφθαλμῶν κυανῶν, ἀλλὰ χρώματος βαθέος, ὅπερ οὐδὲν κοινὸν εἶχε πρὸς τὰς διαφόρους ἀποχρώσεις, αἵτινες ὅτε μὲν πρὸς τὸ φαῖον, ὅτε δὲ πρὸς τὸ πράσινον κλίνουσιν· ἦσαν χρώματος κυανοῦ.

Μεγάλους, μακροὺς, καλῶς ἐσχισμένους ἐν ὅλῃ τῇ μορφῇ, τούτους μόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔβλεπέ τις, καὶ τοι τὸ βλέμμα ἐστερεῖτο ἐν γένει ζωηρότητος καὶ ἐφαίνετο μᾶλλον συγ-

κεντρωμένον· μοναδικὸν βλέμμα, τὸ ὁποῖον ὑποχρεοῖ τοὺς ἔχοντας αὐτὸ νὰ λέγῃσιν ὅτι «βλέπουσιν ἐκ τῶν ἐνδοτέρων».

Ἡ ἐκτένσις καθίστατο ἐνίοτε ἐπιφοβὸν, ὀχληρὸν, δι' ἐκείνον, δν συνήντα αἶφνης.

Ἐν τούτοις οἱ παράδοξοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς οὗτοι ὀφθαλμοὶ ἐγνωρίζον νὰ ἐμψυχῶνται κατὰ τὴν παρουσιασθησομένην περίστασιν.

Ἡδύναντο νὰ ἀποβῶσι τρομεροὶ ὑπὸ τὸ κράτος σφοδροῦ πάθους.

Συνήθως αἱ μακραὶ καστανόχροες βλεφαρίδες, αἵτινες ἐπεσκίαζον αὐτοὺς, τοῖς ἐδίδον μεγίστην γλυκύτητα· καὶ ἡ ἔκφρασις αὐτῶν ὁμοίαζε πρὸς τὸ ὀλίγον ἐκπληκτικὸν καὶ ἐρωτηματικὸν ἀφελὲς τῶν παρθένων.

Αἱ ὀφρὺς λεπταὶ καὶ βαθεῖται, ἡ κόμη ἄφθονος, λεπτὴ χρυσῇ, κατῆρχετο ἐπὶ τῶν κροτάφων, συνεπλήρου τὴν ὥραιότητα καὶ καθίστατο ὡς ὑπόδειγμα πρὸς ἐξεικόνισιν τὸ μέρος τοῦτο τῆς μορφῆς.

Τὸ κάτω μέρος, ὀλιγώτερον ἀνοικτόν, ἦτο χαρίεν καί, οὕτως εἶπεῖν, παιδικόν· ἡ ρίς, μικρά, εἶχε τοὺς ῥῶθονας συμμέτρους. Μικρὸν ἐπίσης ἦτο καὶ τὸ στόμα μετὰ τῶν ἥτον λεπτῶν χειλέων· μικρὸς ὁ πῶγων, μικρὰ τὰ ὦτα πρὸς τὸ πρόσωπον ἐλαφρῶς κλίνοντα.

Ἡ χροιά τοῦ προσώπου αὐτῆς ἐν γένει μὲν ἦν ὠχρά, καὶ ὠχρότερα γινομένη εἰς τὴν μετὰ τῆς ἐλαφροτέρας συγκινήσεως σύγκρουσιν, ἐδίδο χάριν τινὰ εἰς τὸ σύνολον τοῦτο, ὅπερ ἅπαξ διοραθέν, ἀπησχόλει ὡς ζῶν αἶνιγμα τὸν ἰδόντα.

Διὰ τὸν κ. Δὲ Σερζὺ, καὶ τοὺς πλείστους τῶν ἀνδρῶν, ἡ κεφαλὴ αὕτη ἦτο ἀγγελικὴ.

Αἱ γυναῖκες ἀπ' ἐναντίας, διέκρινον ἐν αὐτῇ ἱκανὸν ψεύδος καὶ δόλον καὶ ἀνέκραζον: «τὸ χειρότερον νερὸ εἶνε τὸ σιγανόν».

Ἄν ᾔην ἀληθὲς ὅτι πάντα τὰ ἀνθρώπινα ὄντα κατὰ τινὰ ἀρχὴν ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς ζωῶδες τι, ἡ Βάλδα μετὰ τοῦ γλυκεῖος αὐτῆς ἤθους, τοῦ ἀθήφου καὶ οἰονεῖ καθεύδοντος, μετεῖχεν ἀναντιρρήτως γαλῆς, τῆς μικρογραφίας ταύτης τῆς τίγρεως.

Ἡ ἐνδυμασία τῆς Βάλδας, ἀπλὴ καὶ μετριόφρων ὡς αὕτη, ἐφαίνετο κατασκευασθεῖσα οὕτως ἀπλῇ ἵνα μὴ ἐφελκυσθῇ ἐφ' ἑαυτῆς οὐδεμίαν προσοχήν· ἀλλὰ θαυμασίως λελογισμένη οὕσα καὶ οἰονεῖ τετυπωμένη ἐπὶ τοῦ ὅλου σώματος, ἀπέπνεεν ἀποψιν νεανικὴν καὶ χάριν σχεδὸν παιδικήν.

Ἐφόρει κοιτωνίτιν ἐσθῆτα, ἥς ὁ στηθόδεσμος δὲν ἦτο συνεσφιγμένος, ἀλλ' ὅστις ἐφηρμόζετο ἐπὶ τοῦ σώματος ἄνευ πίεσεως, ἠκολούθει τὴν περιφέρειαν τῶν ἰσχίων, ἐπιπτε κατ' εὐθείαν ἐκατέρωθεν καὶ ἐπεξετείνετο ὀπισθεν εἰς δύο μεγάλας εὐκάμπτους πτυχάς. Αὕτη ἐξετύπου καταδήλως τὸ ὅλον τοῦ σώματος σχῆμα, καὶ ἠνάγκαζε νὰ βλέπῃ τις αὐτό, φαινόμενον μόνον καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ ἐλευθέρως μαντευόμενον.

Ἡ ἀνοικτοῦ φαιοῦ χρώματος ἐσθῆς αὕτη, ἐπιτηδεῖως διηνεφγμένη ἐν σχήματι καρδίας περὶ τὸν λαιμόν, ἐδείκνυεν ἀξιολάτρευτον θέλητρον, καὶ ἐκοσμεῖτο ὑπὸ κυανῶν χειροτεχνημάτων ὁμοίων τοῖς κυανοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς δεσποίνης αὐτῆς.

Ἀπὸ τῶν στενῶν καὶ ἐπὶ τῶν βραχιόνων συγκεκολλημένων περιχειρίδων ἐξήρχετο χεῖρ μικκύλη, λευκὴ, εὐκίνητος, μῆτε ἰσχνή, μῆτε παχεῖα, ἀπολήγουσα εἰς διαφανεῖς ὄνυχας.

Οὐδὲν κόσμημα ἔβλεπέ τις· οὐδὲν ἐνώτιον· οὐδεμίαν ταινίαν· καὶ ἐν τῇ κόμῃ ὡσαύτως οὐδὲν.

Μετὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ Γερμανοῦ ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς βαθεῖα σιγὴ, διακοπτομένη ὑπὸ μόνου τοῦ κρότου, δν παρήγον τὰ ἐν τῇ ἐστίᾳ καίόμενα ξύλα.

Ἡ θαλαμηπόλος, ἵνα δικαιολογήσῃ τὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ διαμονὴν αὐτῆς, ὑπεκρίνετο ὅτι τακτοποιεῖ τὴν τράπεζαν, πλήρη ἄλλως τε ἀντικειμένων διαφόρων, ὑπὸ τῆς Λουκίας ἐκεῖ ἀφεθέντων.

Ἡ Βάλδα, ὀρθία πρὸ τῆς ἐστίας, εἶχεν ἐστραμμένα τὰ νῶτα εἰς τὴν Ἰουλίαν, ἥτις ὑπέβλεπεν αὐτὴν κρύφα.

Τὸ ἐκκρεμές ἐσήμανε τὴν ὁγδόην καὶ ἡμίσειαν. Ἐπειτα ἠκούσθη ἐλαφρὸς θόρυβος εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κυρίας Δέ Σερζύ.

Ἡ Ἰουλία διηυθύνθη ζωηρῶς πρὸς τὴν θύραν τῆς συγκοινωνίας, ὅτε ἡ Βάλδα ἐστράφη ἡρέμα πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας, ἵνα ἴδῃ τὸ πρὸς ἔξοδον ἐρχόμενον πρόσωπον.

Ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς ἦτο ἀρκετὰ γαληνιαία· μόνον ὅς τις παρατηρητὴς ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ὅτι ἡ συνήθης τῆς χροῖας αὐτῆς ὡχρότης εἶχεν ὀλίγον αὐξήσει.

Ἡ θύρα ἠνεψύχθη καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ἰουλία ἐθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ σφαιρώματος τοῦ κλείθρου.

Ἐπαρουσιάσθη ἡ κυρία Δέ Σερζύ.

Ἦτο γυνὴ ἰσχνή, ἀλλ' ἡ ἰσχνότης αὐτῆς ἐδείκνυνεν αὐτὴν μεγαλειτέραν.

Εἶχε τὰς παρειὰς κοίλας, τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου ἐπιμήκεις, ἀλλὰ κανονικάς.

Οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ αὐτῆς, καὶ περιεστοιχισμένοι ὑπὸ μεγάλου κύκλου, παραχθέντος ὑπὸ τῆς ἀσθeneίας καὶ τῆς θλίψεως, ἔλαμπον μετὰ πυρετώδους λάμψεως.

Ἡ μορφή αὐτῆς εἶχε τι τὸ ἐξέχον, ὅθεν εὐλόγως ἠδύνατο νὰ συμπεράνῃ ὅτι εἶχε ποτε κάλλος, κάλλος ἀριστοκρατικόν, λίαν κανονικόν, καὶ ὀλίγον ψυχρόν.

Ἀλλ' ἡ φυσικὴ καὶ ἠθικὴ ὁδὴν ἐναπετύπωσε τὸ ἔχνος αὐτῆς ἐπὶ μιᾷ ἐκάστης γραμμῆς, μετριάζουσα καὶ στιγματίζουσα πᾶν ὅ,τι καὶ ἂν ἐγγίξῃ.

Πάντα ἐν αὐτῇ ἐδείκνυνον νευρικὴν ὕψωσιν· οὐδὲν σημεῖον ὑπῆρχε δεικνύον τὴν οὐδέποτε καμπτομένην σταθεράν θέλησιν.

Ἐμάντευε τις βλέπων αὐτὴν, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη, θαυπευθεῖσα ἐν ἀρχῇ ὑπὸ τῆς ζωῆς, κατελήφθη αἴφνης ὑπὸ τῆς πάλης καὶ τῆς λύπης πρὶν ἢ προφθῆσα παρασκευασθῇ, καὶ δὲν ἠδυνήθη μήτε νὰ ὑπερισχύσῃ μετ' ἀποφάσεως, μήτε νὰ ὑποχωρήσῃ μετ' ἀξιοπρεπειας.

Τὸ προξενοῦν ἐν τῇ γυναικὶ ταύτῃ ἐντύπωσιν κατὰ τὴν πρώτην θέαν, ἦτο ἡ ἀξιοπρέπεια, μεμιγμένη μετ' ἀγαθότητος, ἐξελθοῦσα τῆς τροχιάς αὐτῆς ἀπελπισ ὑπὸ βαθείας ταραχῆς. Ἦτο βεβαίως φύσις παράφορος κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, δειλὴ κατὰ βάθος· ἀσθενὴς καὶ περιπαθὴς συγχρόνως.

Ἡ κόμησά ἦτο ἐνδεδυμένη μελανὰ, ὡς εἰ ἐπένθει.

Αἱ χειρονομίαι αὐτῆς εἶχον τὸν βίαιον ἐκείνον καὶ ὑπερβολικὸν χαρακτῆρα, ἴδιον εἰς τινὰς ἀσθeneίας, αἵτινες ταραττοῦσι τὴν κυκλοφορίαν, καὶ ἐπομένως συγκλονοῦσι τὸ νευρικὸν σύστημα.

Ἡ κόμη αὐτῆς, ἄλλοτε μέλαινα ὡς γαγάτης, νῦν ἡλικοῦτο ὑπ' ἀργυρῶν νημάτων, καταβαινόντων εἰς μακρὰς ταινίας ἐπὶ τῶν παρειῶν, ὅθεν παρηκολούθει τὰς ἐξογκώσεις τῶν ὀστέων, τῶν μῆλων καὶ τῶν σιαγόνων.

Καί τοι δὲ ἦτο μόνον τεσσαράκοντα δύο ἔτων, ἐφαίνετο ὑπερτεροῦσα τὴν ἡλικίαν ταύτην κατὰ δέκα καὶ πλέον ἔτη. Ἐν τούτοις εἶχεν ἀκόμη θαυμασίους ὀδόντας, οἵτινες προὔξουν ἐκπληξίν εὐρισκόμενοι μετὰ ὀδόντων ἀποχρωματισθέντων καὶ συνεσφιγμένων ὑπ' ἐκφράσεως πικρίας.

Ἰδοῦσα τὴν Βάλδαν ἡ κυρία Δέ Σερζύ ἔστη ἀποτόμως, κάμπτουσα σχεδὸν ἐφ' ἑαυτῆς, ὥσανεὶ ὑφίστατο σύγκρουσιν ἡλεκτρικὴν.

Νέφος αἵματος ἀνῆλθεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ἔπειτα ἀπεσβέσθη, ὡχρότης δὲ νεκρικὴ ἐκάλυπεν αὐτό.

Γ'

Ἡ πάλη.

Ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Δέ Σερζύ διεκόπτετο ὑπὸ προφανῶν τῆς καρδίας παλμῶν, ὅτε αὕτη ὠμίλει πρὸς τὴν Ἰουλίαν, ἥτις προσέφερεν αὐτῇ λίαν προθύμως τὸν βραχίονα, ἵνα ὀδη-

γήσῃ αὐτὴν εἰς τὸ παρὰ τῇ στρογγύλῃ τραπέζῃ θρόνιον.
— Σοὶ εἶχον εἰπεῖ ὅτι σήμερον οὐδένα δέχομαι, ἀφοῦ καὶ εἰς τὴν θυγατέρα μου ἀπηγόρευσα τοῦτο.

— Ἀκριβῶς καὶ ἐγὼ τοῦτο ἔλεγον, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλία χαμηλοφώνως, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ ἀκούσῃ ἡ Βάλδα, δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ ἐννοήσῃ... καὶ ἐφοβήθη... μίαν στιγμὴν...

Ἡ κυρία Δέ Σερζύ ἐθλίβη, ἰδοῦσα ὅτι διέφυγεν αὐτὴν ἔκφρασις αἰσθημάτων, ἅτινα ἐνέπνεεν αὐτῇ ἡ ἀπροσδόκητος παρουσία τῆς Βάλδας, διέκοψε ζωηρῶς τὴν Ἰουλίαν καὶ εἶπε καθημένη μετὰ φωνῆς γλυκυτέρας, ἣν προσεπάθει νὰ καταστήσῃ μᾶλλον ἀδιάφορον :

— Εὐχαριστῶ, τέκνον μου. Ἄφες με μόνην.

Ἡ Ἰουλία ἐχαίρετισε τὴν δέσποιναν αὐτῆς μετ' εἰλικρινοῦς σεβασμοῦ, καὶ διερχομένη πρὸ τῆς Βάλδας, χωρὶς νὸ παρατηρήσῃ αὐτήν, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Ἐπεκράτησε στιγμῶν τινων σιωπῇ. Αἱ δύο αὗται γυναῖκες, μέinasαι μόναι, ἐγνώριζον ἢ ἠσθάνοντο καλῶς ὅτι πάλῃ ἐμελλεν ἀφεύκτως νὰ συναφθῇ μετ' αὐτῶν.

Ἡ κυρία Δέ Σερζύ ἐθηκε τὴν μακρὰν, διαφανῆ καὶ ὡς παλαιῶ ἐλεφαντόδοντος κεχρωματισμένην χεῖρα αὐτῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀτενίζουσα κατὰ πρόσωπον τὴν Βάλδαν, εἶπεν αὐτῇ μετὰ φωνῆς ὑποκώφου :

— Τί με θέλετε ;

Ἡ Βάλδα, ἥτις ἴστατο παρὰ τῇ ἐστίᾳ, ὑπέστη τὸ ἀγέρωχον βλέμμα τῆς κομῆσεως χωρὶς νὰ συνοφρυωθῇ.

Ἐμενεν οὕτω χωρὶς νὰ κινηθῇ μέχρι τέλους, κρατοῦσα ἀταράχως τὸ ψυχρὸν αὐτῆς βλέμμα ἐπὶ τῆς κομῆσεως, ἡ δὲ ἀκίνητος στάσις καὶ τὸ ἀτενὲς βλέμμα αὐτῆς περιέκλειον μεγίστην αὐθάδειαν καὶ ἀνυπόφορον θράσος.

Ἰπέλαθε δὲ βραδέως μετὰ μεγίστης γαλήνης καὶ ἀδιαφόρου γλυκύτητος, ὡς εἰ οὐδὲν εἶδεν, οὐδὲν ἤκουσεν, οὐδὲν ἐνόησεν.

— Ἐζήτουν τὴν Λουκίαν, καὶ ἠρχόμην νὰ τὴν περιποιηθῶ. Γνωρίζετε, κυρία, ὅτι ἡ Λουκία εἶνε προσκεκλημένη εἰς τῆς κυρίας Δέ Σολάνζ, εἰς ἐσπερίδα νεανίδων, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ δεσποσύνη Δέ Σολάνζ προσεκάλεσε μερικὰς φίλας αὐτῆς τοῦ παρθενωγαγείου. Εὐρισκομένη πλησίον σας — παρὰ τὴν συνήθειάν μου — ἐνόμισα ἀναρμόδιον νὰ ἀναχωρήσω προτοῦ προσφέρω εἰς ὑμᾶς τὰ σεβάσματά μου καὶ πληροφορηθῶ τὰ τῆς ὑγείας σας.

— Ἐνθαρρύνητε, εἶπε πικρῶς ἡ κυρία Δέ Σερζύ, ἡ ὑγεία μου ἔχει ὅσον τὸ δυνατόν κάκιστα.

Ἡ Βάλδα ἐφάνη ὡς μὴ ἐννοήσασα παντελῶς.

— Ἦθελον νὰ σᾶς συγχαρῶ διὰ τὴν ἐπερχομένην εὐτυχίαν σας.

Ἡ κυρία Δέ Σερζύ ἠγέρθη ὀλίγον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἀνέθορε λάμψις τις.

— Περὶ τίνος εὐτυχίας ὁμιλεῖτε ; εἶπε, μετὰ φωνῆς σχεδὸν ἀπειλητικῆς.

— Ὅμιλῶ περὶ τῆς προσεχοῦς ἐπανόδου τοῦ κ. Λουκιανοῦ, ἐπανελάθειν ἡ Βάλδα, πάντοτε ἀπαθὴς καὶ καθιστᾶσα τὴν φωνὴν αὐτῆς ἐπὶ μᾶλλον γλυκυτέραν, καθ' ὅσον ἡ κυρία Δέ Σερζύ ὕψου καὶ ἐνεψύχου τὴν ἑαυτῆς.

Ἡ κυρία Δέ Σερζύ ὠχρίασεν, ἀνηγέρθη ἀποτόμως καὶ :

— Ἀρκεῖ, ἀνέκραξε χειρονομοῦσα μετ' ἀνηκούστου ὀρμῆς, ἀρκεῖ ! Ἄν ὑπάρχῃ ὄνομα, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε πρέπει νὰ προφέρητε ἐνώπιόν μου εἶνε τοῦ Λουκιανοῦ, τοῦ υἱοῦ ἐκείνου, ὅστις ἐνεκεν ὑμῶν, ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν πατρικὴν οἰκίαν, ἔνθα δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ ψυχρῶς τὸν ὑμέτερον θρίαμβον καὶ τὴν ἐμὴν θλίψιν ! Εἶχον τρία ὄντα, ἅτινα ἡγάπων : τὸν σύζυγόν μου, τὸν υἱόν μου καὶ τὴν θυγατέρα μου, Ἐξεδιώξατε τὸν υἱόν μου... Καὶ τολμάτε νὰ με συγχαίρητε διὰ τὴν προσεχῇ ἐπάνοδον αὐτοῦ ! Ἡ ἀναίδεια ἔχει τὰ ὅρια τῆς. Εὐχαριστεῖσθε εἰς τὰ δάκρυά μου, σᾶς τὸ ἐπιτρέπω.

ἀλλὰ μὴ θέλετε νὰ δηλητηριάσετε τὴν χαρὰν μου· σᾶς τὸ ἀπαγορεύω.

Ἡ Βάλδα οὐδόλως ἀπέβαλε τὴν φαινομένην ἀπάθειαν αὐτῆς, ἀκούουσα τοὺς λόγους τούτους τοῦ πάθους καὶ τὸν τόνον τῆς ὑπερηφάνου περιφρονήσεως, μεθ' ὧν προσηνέχθησαν. Ἄν καὶ ἡ ὠχρότης αὐτῆς ἠῤῥησε καὶ ἐλαφρά τις φρικίας ἐτάραξε τοὺς μυκτῆρας αὐτῆς, ἡ κόμησά, ἐν τῷ ἀμυδρῷ φωτὶ τοῦ δωματίου, δὲν ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ ταῦτα· οἱ μεγάλοι μόνον ὀφθαλμοὶ τῆς Βάλδας καθηλωμένοι ἐπ' αὐτῆς ἐφαίνοντο αὐτῇ ὡς μεγεθυθέντες ἐπαισθητῶς.

Ἡ Βάλδα ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ ὀλίγος χρόνος· ἔπειτα διὰ φωνῆς ἀνηλεῶς γλυκείας καὶ ἡρέμου ἐπανέλαβε :

— Τέλος, κυρία, δεκτὴ γενομένη ὑπὸ τῶν οἰκετῶν ὑμῶν, ἡρχόμην διὰ νὰ παραπονεθῶ περὶ αὐτῶν κατ' εὐθείαν πρὸς ὑμᾶς καὶ διὰ νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι, ἂν ἦμαι κακὴ, αἰτία τούτου εἶνε ὅτι δὲν κατήγγειλα τὴν αὐθάδειαν αὐτῶν εἰς τὸν κ. κόμητα Δὲ Σερζύ.

Τοῦτο πλέον ἦτο ἀνυπόφορον !

Τὸ νὰ ἐπιδεικνύῃ καὶ ἐγκωμιάζῃ πρὸ τῆς κομῆσεως τὴν παντοδυναμίαν, ἣν ἐξήκει ἐπὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς, δὲν ἦτο προφανῶς ὡς εἰ ἐζήτηι νὰ τὴν περιφρονήσῃ, νὰ τὴν ἀπελπίσῃ, τὰ τὴν ἐκμηδενίσῃ ; Ἡ κυρία Δὲ Σερζύ τὸ ἐνόησεν· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἠδύνατο νὰ κάμῃ, καὶ τὸ ἐπραξε — νὰ κρατήσῃ ἑαυτῆς καὶ νὰ καταστείλῃ τὴν σφοδρότητα τῆς ὀργῆς αὐτῆς· μόνον ὅτι ὁ πρὸς τοῦτο καταβλήθεις ἀγὼν ἐστοίχισεν αὐτῇ πλείοτερον αὐτῆς τῆς σφοδρότητος τοῦ πάθους.

Ἡνωρθώθη εὐθεῖα, καὶ προχωροῦσα πρὸς τὴν Βάλδαν ἐν τῇ μακρᾷ μελαίνῃ αὐτῆς ἐσθῆτι, ἥτις ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τοῦ ἰσχυανθέντος σώματός της, ὡς μεγάλαι συνεσταλμένοι πτέρυγες :

— Δεσποσύνη, εἶπεν, ἐλάβετε πᾶν ὅ,τι ὑπῆρχεν ἐνταῦθα, καὶ σᾶς ἀφῆκα τὸ πᾶν, ὑπὸ σεβασμοῦ πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῶν τέκνων μου, καὶ διὰ νὰ σώσω τὴν τιμὴν, ἀφ' οὗ δὲν ἠδυνάμην νὰ σώσω τὴν εὐτυχίαν. Ἐκ τοῦ ναυαγίου τοῦ βίου μου, διέσωσα δύο πράγματα, ἀλλ' εἰς τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἐγγίσῃτε : — αἰσθημά τι, αἱ χαρὰὶ ἡ αἱ μητρικαὶ μου λύπαι — καὶ ἄσυλον ἐν, τὸ ἐνδιαίτημα τοῦτο, ὅπου ὁ πρὸς ἐμὲ αὐτὴν σεβασμός, ἐν ἐλλείψει τῆς ἀσθενείας, θὰ μὲ ἐκράτει ἐγκλειστον. Διαβρίνουσα τὸν οὐδὸν τῆς θύρας ταύτης, εὐρίσκεσθε εἰς τὴν οἰκίαν μου. Τὰ λοιπὰ ἀνήκουσιν ὑμῖν. Ἀπέλθετε !

Ἡ Βάλδα ἤκουεν αὐτὴν μετ' ἀπληστίας τινός· θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἦλθε νὰ ζητήσῃ τὰς ἀράς καὶ προκαλέσῃ τὰς ὕβρεις ταύτας.

Τοῦτο εἶχε προφανῶς ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῶν δυνάμεων τῆς κομῆσεως· ἀλλὰ δι' ὑπερβολικῆς θελήσεως, ἐκρατήθη ὀρθία, μετὰ χειρὸς τεταμένης καὶ δεικνύουσας τὴν θύραν τῇ Βάλδᾳ.

Ἡ Βάλδα οὐ μόνον δὲν ἐφάνη συντριβείσα ὑπὸ τοῦ ἡρώϊκου καὶ ἀγερώχου τούτου ἀγῶνος· ψυχῆς προσβληθείσης, ἀλλὰ καὶ ἐδείκνυεν ὅτι ἠθέλεν ἐπὶ μᾶλλον νὰ παραταθῇ ἡ κατάστασις αὐτῇ, ὡς πρᾶγμα προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν.

Ἦτο πρόδηλον ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς θὰ ἐξήρχετο, ἡ καὶ μόνον ἀφ' ἧς στιγμῆς δὲν θὰ εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς κομῆσεως προσηλωμένους ἡ ἰσχυρὰ αὐτῆς ἀντίζηλος θὰ κατέπιπτε χαμαὶ ἐξαντληθείσα· ἡ Βάλδα δὲν ἐπείγετο νὰ ἐξέλθῃ, ἡ Βάλδα διὰ τοῦ προσηλωμένου βλέμματος αὐτῆς ὑπέμεινε τὸ ἐξωργισμένον βλέμμα, ὅπερ ἐβάρυνεν ἐπ' αὐτήν· καὶ, βαδίζουσα ἡσυχῶς καὶ σιωπηρὰ πρὸς τὴν θύραν, καὶ διερχομένη πρὸ τῆς κομῆσεως μετὰ κεκλιμένου μετώπου ἐστρεφε τὸ πρόσωπον, ἵνα μὴ ἀπολέσῃ ἀπὸ τῆς ὀψεως αὐτῆς τὴν κυρίαν Δὲ Σερζύ καὶ μίαν μόνην στιγμὴν, παρατείνουσα οὕτω τὸν θανάσιμῶς μακρὸν χρόνον τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν βασάνου.

Καὶ ὅτε τέλος ἐκλείσθη ὀπισθὲν τῆς ἡ θύρα, δὲν ἦτο πλέον ταπεινώσις τὸ ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ζωγραφηθέν,

ἀλλὰ μᾶλλον θρίαμβος, καὶ παραδοξὸν τότε μειδίαμα διέστειλε τὰ συνεσφιγμένα αὐτῆς χεῖλη.

Ἀλλὰ τοῦτο μίαν μόνην στιγμὴν διήρκεσε, καὶ ἀμέσως ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν, καὶ, διερχομένη τὸν ἀντιθάλαμον, ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν τοῦ ἐνδιαιτήματος τοῦ κ. Δὲ Σερζύ.

Νεαρὸς θεράπων, διαμένων ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ τῆς εἰσόδου, τῇ ἤνοιξεν.

— Ἐρώτησον τὸν κ. κόμητα, τῷ εἶπεν, ἂν θέλῃ νὰ ἔλθῃ νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ μίαν στιγμὴν.

— Ἡ δεσποσύνη δὲν πηγαίνει μόνη της ;

— Μίαν μόνην λέξιν ἔχω νὰ τῷ εἰπῶ. Πήγαίνε.

Ὁ θεράπων εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κόμητος· καὶ εὐθὺς μετ' ὀλίγον παρουσιάσθη ὁ κ. Δὲ Σερζύ φορῶν κοιτῶνιτην καὶ μὲ ὕφος ἐκπληκτον. Ἡ Βάλδα τῷ ἐξέθηκε συντόμως τὰ ζητήματα αὐτῆς.

— Κύριε, τῷ εἶπε μετὰ φωνῆς χαμηλῆς, ἀφῆκα τὴν κυρίαν κόμησάν, πλησίον τῆς ὁποίας εὐρισκόμην πρὸ ὀλίγου, διὰ νὰ τῇ προσφέρω τὰ σεβάσματα καὶ τὰ συγχαρητήριά μου. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι οὐδένα λόγον εἶπον μετὰ προθέσεως προσβολῆς, ἀλλ' αὐτὴ προσεβλήθη ἐκ τοῦ διαβήματός μου τούτου, καὶ φοβοῦμαι ὅτι ἀφῆκα αὐτὴν πολὺν στενοχωρημένην καὶ τεταραγμένην. Θὰ σᾶς ἦμαι λοιπὸν αἰωνίως ὑπόχρεως ἂν λάβετε τὴν καλωσύνην προτοῦ ὑπάγετε εἰς τὴν Λέσχην, νὰ εἰσέλθῃτε εἰς τῆς κυρίας κομῆσεως καί, χωρὶς νὰ τῇ ὁμιλήσῃτε περὶ ἐμοῦ, νὰ τὴν καθυψάσετε.

— Ἀλλὰ δὲν εἶδα τὴν γυναῖκά μου πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν, εἶπεν ὁ κ. Δὲ Σερζύ, καὶ σήμερον εἶπερ ποτε ἡ ἐπίσκεψις αὕτη...

— Κύριε, σᾶς παρακαλῶ, διέκοψεν ἡ Βάλδα.

Καὶ ἐτόνισε τὰς λέξεις ταύτας : σᾶς παρακαλῶ, ρίπτουσα αὐτῷ βλέμμα τοσοῦτον ἰκετευτικὸν καὶ ἀνεπίδεκτον ἀρνήσεως, ὥστε πάραυτα ὁ κόμης εἶπε :

— Θὰ κάμω ὅ,τι ἀγαπᾶτε.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Βάλδα.

Καὶ χαιρετίσασα ἀνεχώρησεν.

Δ

Δευτέρα ἔφοδος.

Ὅτε ἔμεινε μόνη ἡ κυρία Δὲ Σερζύ ἀπώλεσε διὰ μιᾶς τὴν πλαστὴν ἰσχύν, ἣν τὸ πάθος εἶχεν ἐμπνεύσει αὐτῇ.

Ἡ ἀντίδρασις ἐγένετο, τὸ σῶμα αὐτῆς συνεστάλη, ἐκάμφθη εἰς δύο, αἱ κνήμαι αὐτῆς ἔτρεμον καὶ μετὰ πολλοῦ μόχθου κατάρθρωσε νὰ σύρῃ ἑαυτὴν μέχρι τοῦ θρονίου της, ἐν ᾧ κατέπεσε σχεδὸν λιπόθυμος.

Οὐδὲν ἦν τόσῳ θλιβερὸν νὰ ἴδῃ τις ἐν τῷ πολυτελεῖ διαίτηματι, ἀπέναντι τοῦ παιδρὸς αὐτοῦ πυρός, ἡ τὸ ἀτυχὲς πλᾶσμα μόνον καὶ ἄπελπι, ἐφ' οὗ ὁ ὀλεθρος ἐνεπετυπώσε τὴν σφραγίδα αὐτοῦ. Διότι ἡ εὐτυχία μετὰ τῆς δυστυχίας ἐνυπάρχει ἐν ἡμῖν.

Ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος ἀντικατοπτρίζεται ἐν τῷ ἀνθρώπῳ· ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος εἶνε ὀπτικὸν ὄργανον, ἀποσυντιθεὲς τὰς ἀκτίνας τοῦ φωτός καὶ ἄλλας μὲν αὐτῶν ἀποχωρίζων, ἄλλας δὲ συγκεντρῶν, καταπνίγει συγχρόνως ὑπὸ τὸ ὁμοίωμα φαντασμάτων πένθους ἀνιάτου.

Πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ θρονίου ἡ κυρία Δὲ Σερζύ, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας χειρονομίᾳ μετ' ἀπελπισμοῦ φρικώδους.

— ὦ ! ὦχι, ὦχι, ἐψιθύρισε, δὲν θέλω ν' ἀποθάνω τώρα ! Θέλω νὰ τὸν ἐκπνίδω, νὰ περιπτύξω αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας μου, νὰ βυθίσω τὸ βλέμμα μου εἰς τὸ βλέμμα του, νὰ ψάξω μὲ τὰ χεῖλη μου τὴν κόμην του, νὰ αἰσθανθῶ τὴν

πνοήν του εἰς τὸ μέτωπόν μου, τὴν χεῖρά του εἰς τὴν χεῖρά μου, νὰ ἀκούσω τέλος τῆς φωνῆς αὐτοῦ!

Ἐπαυσεν ἀσθμαίνουσα.

Ὁ ἰδρὼς ὡς πληθὺς μαργαριτῶν ἀνέθρωσκειν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς.

Ὁ βαθὺς περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς κύκλος ἐμεγεθύνετο καὶ ἐβαθύνετο.

ὑπὸ τὸν στηθόδεσμον τῆς ἐσθῆτος τὰ μανιώδη ἀνασκιρτήματα τῆς καρδίας ὕψουν καὶ ἐτάρασσον τὸ ὕφασμα.

— Ὅχι, ὄχι, ἀνέκραξε, κυριεύουσα ἑαυτῆς, δὲν θέλω νὰ τῷ κάμω τὴν τρομερὰν ἐκπληξιν τοῦ νὰ μὲ εὐρὴ ἐκπνεύσασαν!

Ἐσιώπησεν.

Ἡ κρίσις τοῦ τέλους αὐτῆς ἤγγιζεν· ἡ ἄτακτος ταραχή, ἡ τὸ ἄβρὸν τοῦτο σῶμα ἀνηλεῶς κλονήσασα, καθίστατο βαθμηδὸν ἡπιωτέρα, ἡσυχωτέρα καὶ κανονικωτέρα.

Ἡ ἀσθενὴς ἐσφόγγισε τὸ μέτωπον αὐτῆς, ἀνέπνευσεν ἕκ τινος φιαλίου, καὶ ἐφάνη ἀναλαβοῦσα ἐφ' ἑαυτῆς τὴν κυριαρχίαν.

— ὦ! ἡ γυνὴ αὐτὴ!... προσέθεσεν ὑποκώφως.

Ἄλλ' εὐθὺς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν ὡς ἀποδιώκουσα ὀχληρὰν ιδέαν, καὶ ζωηρῶς ἔσυρεν ἕκ τοῦ θυλακίου ἐπιστολὴν ἐπτυγμένην, ἣτις ἐφαίνετο ὅτι ἀνεγνώσθη καὶ ἐπανεγνώσθη πολυλάκις.

— Καὶ πάλιν δὸς μοι δύναιμι, Λουκιανέ μου!

Ἀνέγνω τὴν ἐπιστολὴν μειδιῶσα ἕκ χαρῆς καὶ γλυκέως φθυρίζουσα:

«Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας!... Διὰ τὴν Λίβερπουλ... ἐπὶ τοῦ Γιβραλτάρ...»

Τὴν στιγμὴν ταύτην κρούσασα ἐλαφρῶς, εἰσῆλθεν ἡ Ἰουλία.

— Κυρία, εἶπεν, ὁ κ. κόμης ἐρωτᾷ ἂν ἡ κυρία κόμης εἴχῃ τὴν καλοσύνην νὰ δεχθῇ αὐτὸν προτοῦ νὰ ἐξέλθῃ.

— Τὴν ἐσπέραν ταύτην;... τώρα;... ἠρώτησεν ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ μετ' ἐκπληξέως.

— Ἀλλά, κυρία... ναί.

— ὦ... Θεέ μου! Ἀδύνατον! Εἰπέ εἰς τὸν κύριον κόμητα ὅτι ὑποφέρω πολὺ καὶ ὅτι εἶμαι λίαν καταβεβλημένη, ὅτι παρακαλῶ αὐτὸν νὰ μοι συγχωρήσῃ ὅτι...

Ὁ λόγος ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς.

— Ναί, ἡ κυρία ἔχει δίκαιον! δὲν δύναται, δὲν εἶνε εἰς τόσον καλὴν κατάστασιν, διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν κύριον κόμητα, εἶπεν ἡ Ἰουλία, βυθίζουσα πρὸς τὴν θύραν.

— Ὅχι! περίμενε! ἐπανελάβε ζωηρῶς ἡ ἀσθενής.

Ἐθλίβε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἐσκέρθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς.

Ὁ συζυγὸς αὐτῆς ἤθελεν ἀναμφιβόλως νὰ ὁμιλήσῃ αὐτῇ περὶ τοῦ Λουκιανοῦ, τῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ, τῆς ἐπαινοδου αὐτοῦ ἂν ἠρνεῖτο νὰ δεχθῇ αὐτόν, ἤθελε φανῇ ὅτι ἀπομακρύνει καὶ φοβεῖται τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τῆς συνδιαλέξεως ἤρχετο σπανίως εἰς αὐτήν, ἐπομένως θὰ ἦτο ἀνοίσειον νὰ ἀποθαρρύνῃ αὐτὸν διὰ τῶν ὁρμῶν τούτων τῆς προσβολῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ.

— Ἰουλία, εἶπεν ἀποφασιστικῶς, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου καλλιτέρον τώρα. Εἰπέ, σὲ παρακαλῶ, εἰς τὸν κύριον ὅτι θὰ ἦμαι λίαν εὐτυχὴς ἂν τὸν ἴδω.

— Κυρία, εἶθε τόσον ἀσθενής, τόσον ὠχρὰ!...

— Πράξον ὅ,τι σὲ εἶπον, τέκνον μου.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθε σείουσα τὴν κεφαλὴν

Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ ἠνέωξε τὸ συρτάριον τῆς τραπέζης αὐτῆς, ἐξήτησεν αὐτὴν φάρμακον, ὅπερ προσδιώρισεν αὐτῇ ὁ ἰατρὸς πρὸς λήψιν διὰ κοιλιαρίου μετὰ τὰς κρίσεις καὶ τὰς λιποθυμίας, καὶ ἐγγίζουσα τὸ φιαλίδιον εἰς τὰ χεῖλη αὐτῆς, ἐρρόφησεν ἐπανελημμένως ἐξ αὐτοῦ τρίς. Ἐπειτα ἐπλησίασεν εἰς κάτοπτρον, ἔλαβε κτένα ὀστράκινον, καὶ διέλυσε τὴν κόμην αὐτῆς μετὰ ταῦτα ἀνέσυρε τὰς χειρίδας, διηυθέτησε τὸν τράχηλον, νῦντρέπισε τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτος.

Οὐδὲν ἄλλο θέαμα ἦν τόσῳ θλιβερόν καὶ συγκινητικόν ὅσον ὁ ἐπιθανάτιος οὗτος καλλωπισμός.

Ἡ Ἰουλία ἠνέωξε τὴν θύραν καὶ ἀνῆγγελεν:

— Ὁ κύριος κόμης.

Καὶ ἀπεσύρθη.

Ὁ κ. Δὲ Σερζὺ εἰσῆλθε κρατῶν τὸν ἐπενδύτην καὶ τὸν πῖλον αὐτοῦ, ἄτινα ἔθηκεν ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ προύχωρησε πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ μετ' ἡθους χαριέντος καὶ τρόπων κομφοτάτων.

Ἐλάβε τὴν χεῖρα αὐτῆς καὶ τὴν ἡσπάσθη.

— Λοιπὸν, προσφιλὴς μοι Ἰωάννα, εἶπε, τί ἤκουσα; ὅτι εἶσαι σήμερον ὀλίγον πλέον ἀδιάθετος; Δὲν ἠθέλησα νὰ ἐξέλθω πρὶν ὁ ἴδιος πληροφορηθῇ τὰ τῆς ὑγείας σου.

— Εἶθε πολὺ καλός, φίλε μου, εἶπε γλυκέως ἡ κόμης, δὲν αἰσθάνομαι πλέον πολὺ κακὰ.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ ἐκάθησε πλησίον τοῦ θρόνου τῆς συζύγου του.

Ὁ κόμης Δὲ Σερζὺ ἦτο ὁ ὠρσιώτερος ἀνὴρ τῆς γενεᾶς του.

Ὑψηλός, εὐσταλής, εὐρύστερος, ἔχων ὑψωμένην τὴν κεφαλὴν, τὴν χεῖρα καὶ τὸν πόδα ἐξαίσιως μικρὸν, ἦν καθ' ὅλα συμμέτρων καὶ ἀρίστων μελῶν, τοῦθ' ὅπερ προὔξεναι μεγάλην αἴσθησιν ὅτε παρεκάθητο ἐν ταῖς ἰδιαιτέrais συναθροίσεσι τῆς αὐλῆς Ναπολέοντος τοῦ Γ', ἐνθα συνήντα τις πάσας τὰς δυνατὰς φυσιογνωμίας, ἀλλὰ σπανίως τοιαύτην, ὡς τὴν τοῦ κ. Δὲ Σερζὺ.

Ἡ ἡλικία εἶχεν ἀποφιλῶσει τὸ μέτωπον, ὅπου ἔλαμπεν ἡ ὀργὴ βεβαιουμένη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

Ἡ ρὶς μακρὰ, λεπτὴ εἰς τὸ ἄκρον, ἐπιπτε κατ' εὐθεῖαν ἐπὶ στόματος ἱκανῶς μεγάλου, καὶ χειλέων φιληδόνων, ὧν ἡ σαρκαστικὴ πτυχὴ διανοιγομένη ἐξετίθει εἰς θέαν ὀδόντας λευκοτάτους.

Ἄλλ' ὅ,τι καθίστη τὴν φυσιογνωμίαν ταύτην πράγματι ὠρσίαν καὶ μᾶλλον ἐκπληξιν προξενούσαν ἡ ἀγάπην ἀποσπῶσαν, ἦσαν οἱ μεγάλοι, καλῶς διηνεωγμένοι καὶ καθαροῦ φαιῶ χρώματος ὀφθαλμοί, καλυπτόμενοι ὑπὸ τόξου ὀφρύων προεξέχουσιν καὶ ἀρθῶνως μεμιγμένων μετὰ τριχῶν ὡς ἐκ μετάρσης, καὶ εἰσέτι μελαίνων.

Τὸ λάμπον τοῦτο βλέμμα — ὅτε τὸ λοιπὸν μέρος τῆς φυσιογνωμίας περιεπλκιστοῦτο ὑπὸ τῆς χιονώδους κόμης καὶ τοῦ περὶ τὸ πρόσωπον γενείου — ἔδιδε μοναδικὸν χαρακτηρισμὸν πρῶτοτυπίας εἰς τὸ σύνολον τῆς κεφαλῆς.

Ἡ συνήθης ἔκφρασις τῶν ὀφθαλμῶν τούτων ἦν ἡ σκληρότης, μετριαζομένη ὑπὸ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς κοινωνίας, ἐν τῇ ἐβίῳ.

Εἰς τινὰς μάλιστα στιγμὰς τὸ βλέμμα τοῦ κόμητος ἀπέβαινε θαυματοπικόν· οὐδέποτε ὁμως παρετηρεῖτο ἐν αὐτῷ γλυκύτης, ἢ καλοβουλίας.

Διὰ τοῦ θαυματοπικοῦ τούτου βλέμματος λοιπὸν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ συνώδεε κατ' ἀρχὰς τὴν μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ διαλέξιν.

Ὑπήκουεν, ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ, εἰς τὴν θέλησιν τῆς Βάλδας, ἐρχόμενος εἰς ἐπίσκεψιν τῆς συζύγου του· ἀλλ' ἡ συμπεριφορὰ, ἡ φωνή, οἱ λόγοι αὐτοῦ ἐνέφαινον τρόπον τινὰ ὅτι ἐπεθύμει νὰ καταστήσῃ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην μᾶλλον ὀχληρὰν καὶ ἐπίπονον.

Ἐξετάσας λοιπὸν μετὰ μερίμνης καὶ προνοίας περὶ τῆς ὑγείας αὐτῆς, οὐδεμίαν ἠθέλησε νὰ ἀκούσῃ ἀποθαρρυντικὴν ἀπάντησιν, ἐλαφρὰν τινὰ μόνον ἀδιαθεσίαν ὀλίγον τι παραταθείσαν παραδεχόμενος, καὶ ἀντιλέγων πρὸς πάντα ἐκφράζοντα ἀνησυχίαν καὶ ἀμφιβολίαν περὶ προσεχούσας ἀνκρωσεως.

Ἦτο ἀπόλυτος καὶ ἐπίμονος αἰσιόδοξος εἰς πᾶν ὅ,τι προὔξεναι τοῖς ἄλλοις ἀθυμίαν καὶ βάσανον.

Ἐν τούτοις τὰ πρῶτα ταῦτα ἐπὶ τῆς ὑγείας ζητήματα ταχέως ἐξηνητλήθησαν μετὰ τῶν συζύγων, οἵτινες, καίτοι

ὕπὸ τὴν αὐτὴν κατῴκου στέγην, ἐβλέποντο τόσον σπανάτως ἐπὶ τῇ δὲ βραχεῖα σιωπῇ.

Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ ἤλπιζε προφανῶς, ὅτι θὰ τῇ ὠμίλει περὶ τοῦ Λουκιανοῦ.

Δὲν ἦτο δυνατόν, ἐσκέπτετο, δι' ἄλλην τινά, ἐκτὸς ταύτης, αἰτίαν νὰ ἐζήτησε τὴν συνέντευξιν ταύτην. Ὅσον διὰ τὸν κόμητα, οὗτος ἐγίνωσκε τὴν προσδοκίαν ταύτην τῆς κυρίας Δὲ Σερζὺ, καὶ ὁμῶς ἐπροσπάθει παντὶ τρόπῳ νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν κινδυνώδη ταύτην συνομιλίαν· ἀλλ' ἠδύνατο;

Ἡ Βαλδα, καλῶς γνωρίζουσα τὸ ἀποτέλεσμα, ἔθηκε τὸν ἑνα ἀντιμέτωπον τοῦ ἐτέρου τὴν ἐσπέραν ταύτην.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Λουκιανοῦ, ληφθεῖσα τὴν αὐτὴν πρωΐαν, ἢ προσεχῆς ἔλσεις τοῦ ἐξορίστου υἱοῦ, τὸ παρὸν καὶ κατεπιέγον ἐνδιαφέρον τοῦτο, τὸ κοινὸν καὶ διάφορον συγχρόνως πάθος τοῦτο, ταῦτα πάντα βιαίως προσέβαλλον τοὺς ἀτυχεῖς τούτους γονεῖς, ἀπέναντι ἀλλήλων εὐρισκομένους.

Δύο νέφη πλήρη ἡλεκτρισμοῦ δύνανται νὰ συναντηθῶσιν ἀτιμωρηταί;

Ὁ κ. Δὲ Σερζὺ, φοβούμενος αὐτὸς ἑαυτόν, ἐπροσπάθει οὐχ ἥττον ν' ἀποφύγῃ ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἀναβάλῃ τὴν σύγκρουσιν· καὶ ἐχειρόμενος,

— Ἐλπίζω, εἶπεν, ὅτι τὴν ἐσπέραν ταύτην δὲν θὰ ἦσαι πολὺ καταβεβλημένη.

— Ὡ! εἶμαι καὶ πολὺ... ἀπεκρίνατο.

Βλέπουσα δὲ τὸν σύζυγον αὐτῆς διατάζοντα, προσέθηκε:

— Δὲν ἀμφισβάλω, φίλε μου, ὅτι εἴχετε νὰ μοι ὁμιλήσετε περὶ ἐμοῦ μόνον;

— Οὐδὲν ἐν τούτοις ἔχω νὰ προσθέσω! εἶπε μηχανικῶς πῶς.

Ἔστη.

Ἦτο καταφανῶς τεταραγμένος.

Τὸ ἀτυχὲς γενναῖον πλάσμα ἔσπευσεν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ.

— Λοιπὸν, εἶπε, θὰ ἔλαβες σήμερον τὸ πρῶτ' ἐπιστολὴν τινά — τοῦ Λουκιανοῦ — ὁμοίαν πρὸς τὴν ἰδικήν μου.

— Ἐπιστολὴν τοῦ Λουκιανοῦ, μάλιστα, ἀλλ' ὁμοίαν πρὸς τὴν ἰδικήν σου, ἀμφισβάλω.

Ὁ ὑπόκωφος τόνος, μεθ' οὗ προηέχθησαν αἱ λέξεις αὗται, αἱ συνοφρυωθεῖσαι ὄφρυς, τὰ συσφιχθέντα χεῖλη τοῦ κ. Δὲ Σερζὺ ἐνέπλησαν τρόμου ἀνεξήγητου τὴν σύζυγον αὐτοῦ· εἰσέδυ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς ἀπαίσιον προαίσθημα μετενόησε πικρῶς, διότι ὠμίλησεν.

Ἀλλ' ἦτο πλέον ἄργα.

Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ συνήθρισε πᾶσιν ἀπομείνας αὐτῇ ἠθικὴν δύναμιν, ἐλλείψει τῆς φυσικῆς ἰσχύος, καὶ ἐπανελάβε μετὰ στιγμὴν σιωπῆς:

— Γνωρίζω τὸν υἱόν μου, καὶ πρὶν ἢ ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν λέγεις ὅτι σοὶ ἔγραψε, εἶμαι βεβαία ὅτι εἶναι πλήρως σεβασμοῦ πρὸς τὸν πατέρα του.

— Τὸ σέβας μόνον ὑπάρχει ἐν τοῖς λόγοις του, πιθανόν, εἶπεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ σείων τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' οὐδόλως σχεδὸν ἐν τῇ πράξει.

— Ἐν τίνι πράξει;

— Ἰδοὺ! γνωρίζεις ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Λουκιανοῦ μοὶ ἀναγγέλλει ὅτι εὐρίσκεται καθ' ὁδὸν ἐπανερχόμενος. Ἐσκέφθη νὰ μὲ συμβουλευθῇ πρὶν ἢ λάβῃ τὴν ἀπότομον ταύτην ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν οὐδὲν δικαιολογεῖ;

Ὁ κ. Δὲ Σερζὺ βραδέως καὶ ἰδιαίτερος ἐτόνισε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις.

— Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ μήτηρ του ἦτο ἀσθενὴς καὶ...

— Δυστυχῆς, δὲν ἔχει οὕτω; προσέθετο πικρῶς μειδιῶν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ καὶ ἐπανερχετο ἵνα τὴν παραμυθήσῃ.

— Δὲν δύνασαι νὰ ἐλέγξῃς τὴν στοργὴν τοῦ υἱοῦ πρὸς τὴν μητέρα του, εἶπεν ἡ ἀσθενὴς μετὰ φωνῆς σχεδὸν μὴ ἀκουομένης.

— Ὅχι, βέβαια· ὑπὸ τὸν ὅρον ὁμῶς ἢ πρὸς τὴν μητέρα στοργὴ νὰ μὴ εἶνε ἐπίπληξις πρὸς τὸν πατέρα.

— Ὡ! τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ.

Προσέθηκε δ' ἡσυχώτερον:

— Τοῦτο δὲν ἐγένετο ποτέ.

— Ἐπίπληξις πρὸς ἐμέ, τοῦτο ἦτο πολὺ, πάρα-πολύ! Ἀλλ' ὑπῆρξέ ποτε ὁ Λουκιανὸς υἱὸς καὶ εὐπειθὴς εἰς τὴν κυριαρχίαν μου, εἰς τὴν θέλησίν μου;

Ἡ μήτηρ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν σκεπτομένη· ἔπειτα διὰ φωνῆς χαμηλῆς, ὡς πρὸς ἑαυτὴν ἀποτεινομένη,

— Ἀλλοίμονον! ἠδυνήθην εἰς τὴν Λουκίαν, κόρην ἄπειρον καὶ ἀθῶαν, νὰ καλύψω, νὰ κρύψω τὴν ἀλήθειαν· ἀλλ' ὁ Λουκιανὸς ἦτο ἀνὴρ...

Ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἠγέρθη μεθ' ὀρμῆς.

— Καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ὑπομείνω ποτέ, ὥστε ἐν παιδίον, ὁ υἱός μου, νὰ τολμᾷ νὰ ἐξελέγχῃ τὰς πράξεις μου καὶ νὰ κρίνῃ τὴν διαγωγὴν μου.

Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας μετὰ κινήσεως σπασμωδικῆς.

— Ἰάκωβε, ἔλεος, ἐψιθύρισε, μὴ μὲ φονεύσῃς πρὸ τῆς ἐπαινοῦ σου.

Ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἔστη, παρατηρῶν αὐτήν.

Λάμψις οἴκτου διεδέξατο ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ τὴν λάμψιν τῆς ὀργῆς.

Συνεκρατήθη καὶ καθιστὰς ἡπιωτέραν τὴν φωνήν, καίπερ τρέμουσαν ὀλίγον ἐκ τοῦ θυμοῦ, ἀπήντησε, πλησιάζων αὐτῇ:

— Ἐχεις δίκαιον! συγχώρησόν μοι, Ἰωάννα. Ἐλησμονησα ὅτι ἡ ὑγιεία σου ἀπῆται μεγάλως προφυλάξεις. Ἀλλὰ καὶ σὺ πρέπει νὰ ἐννοήσῃς, καὶ ὁ Λουκιανὸς νὰ μάθῃ, σὲ παρακαλῶ, ὅτι ὑπάρχουσι πράγματα, τὰ ὁποῖα ἡ ἀξιοπρέπεια μου δὲν ἡμπορεῖ νὰ παραδεχθῇ.

— Ὁ Λουκιανὸς ἔπραξε κακῶς! ἐπανελάβε ζωηρῶς ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ, ταχέως ἐπωφελουμένη τῆς στιγμιαίας ταύτης γαλήνης. Μάλιστα, ὁ υἱὸς οὐδέποτε... Ἀλλὰ, ἄς προσπαθήσωμεν νὰ προλάβωμεν τὰς συγκρούσεις καὶ τὰς λύπας. Σήμερον δὲν ἀπαιτῶ πλέον ὅ,τι ἀπεποιήθης ἄλλοτε, ὅ,τι θὰ ἀπεμάκρυνε τοὺς χωρισμούς τούτους, τὰς ἀγωνίας ταύτας... Σὲ εἶχον ἱκετεύσει νὰ ἀπομακρύνῃς τῆς οἰκίας ταύτης ἐν... πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἶνε δι' ἐμέ σκληρόν νὰ βλέπω ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην.

— Ἐν πρόσωπον, διέκοψεν ἀποτόμως ὁ κόμης, τὸ ὁποῖον ἐκάλεσες καὶ ἔφερες μόνον σου ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην· τὴν συγγενῇ σου ἀπαιτεῖς νὰ διώξω, νὰ ρίψω εἰς τὰς ὁδοὺς, ἀφ' οὗ ἡμεῖς εἴμεθα οἱ αἵτιοι νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρίδα τῆς!

— Εἴμεθα ἄρκετὰ πλούσιοι, ὥστε νὰ τῇ προσφέρωμεν ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἤθελε ἄλλως τε, εἰσθε ἐλεύθεροι νὰ βλέπετε αὐτὴν κατὰ τὴν ὑμετέραν βούλησιν.

— Τότε δά! τότε... εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς ὑπάρχει τὸ σκάνδαλον!... ἡ ἀτιμία, ἡ κατασχυνὴ δι' αὐτήν!

— Ἀ! ἦτο προτιμότερος λοιπὸν ὁ ἀπελπισμὸς καὶ ὁ θάνατος δι' ἐμέ!

Ἡ κραυγὴ αὕτη διέφυγε τὴν κόμησάν.

Ἐξέπληξε τὸν κ. Δὲ Σερζὺ, καί, πᾶνμα παράδοξον, ἐφάνη κατευνασάσα αὐτόν.

Ἡσθάνθη ἄρα γε ὅτι ἡ γῆ ἦτο ἀνυπόφορος δι' αὐτήν;

Ἐφοβήθη μήπως ἐξαντλήσῃ τὴν ὑπομονὴν τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἢ, τοῦλάχιστον, τὰς δυνάμεις αὐτῆς.

Εἴτε οὕτως, εἴτε ἄλλως, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐφ' ἱκανὰ δευτερόλεπτα ἔστη σιωπηλός, καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἔλαβε τόνον μετριοπαθέστερον καὶ ἡμερώτερον, ὅτε τῇ εἶπε:

— Λοιπὸν, Ἰωάννα, παραδέχεσαι νὰ μὴ ἐγγίσωμεν ποτὲ τοῦ λοιποῦ τὸ λεπτόν αὐτὸ ζήτημα;

Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ, συντετριμμένη ὑπὸ τῶν ἁλλεπαλλήλων τούτων συμβάντων, ἐπανελάβε βραδεία φωνὴ μετὰ κόπου:

— Ἄς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τοῦ παρελθόντος, εἰμὴ καθ' ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ. Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν, προσεπάθησα ὡς ἐκ

τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Λουκιανοῦ, νὰ ἀποφύγω τὸ σκάνδαλον τοῦτο, διὰ τὸ ὅποιον ἔτρεμον, ὅσον καὶ ὑμεῖς, διὰ τὰ τέκνα μου. Ἀπητήσατε τὴν σκληροτέραν διὰ μητέρα θυσίαν, τὴν ἀπὸ τῶν κόλπων ἀπομάκρυνσιν τοῦ υἱοῦ τῆς. Καὶ συγκατένευσα. Ἐθυσίασα τὴν σύζυγον ἑθυσίασα τὴν μητέρα. Διὰ τὸ ὄνομα καὶ διὰ τὴν ὑπόληψιν ὑμῶν ἔδωκα πᾶν ὃ, τι γυνὴ δύναται νὰ δώσῃ. Μοὶ ἔμενον δύο τέκνα· μοὶ ἔλαβον τὸ ἓν καὶ δὲν ἀπέθανον ὑπὸ τὸ κτύπημα... ἀφ' οὗ ζῶ εἰσέτι. Πολλάκις διελογίσθην ἂν δὲν ἦτο τοῦτο, τὸ νὰ ὠθήσω τὴν αὐταπάρνησιν μέχρι τοῦ ἐγκλήματος, τὸ αἷτιον, διὰ τὸ ὅποιον μὲ ἐτιμώρει ὁ Θεός.

Ἡ κυρία Δὲ Σερζύ ἠγέρθη βραδέως καὶ μετὰ μεγαλοπρεπείας, ἣν ἡ λύπη καὶ ἡ ἀσθένεια παρέχουσιν εἰς τὰς ἐλαχίστας ἐνεργείας ἡμῶν, καὶ προσηλοῦσα τοὺς μέλανας αὐτῆς ὀφθαλμούς, τοὺς ὁποίους ἔφλεγεν ὁ πυρετός, ἐπὶ τῶν ἐξωργισμένων, ἀλλ' ἤδη δαμασθέντων ὀφθαλμῶν τοῦ συζύγου αὐτῆς, μετ' ἀσυνήθους αὐτῇ τόλμης, προσέθετο διὰ χαμηλῆς καὶ ἱκετευτικῆς, ἀλλὰ στερεᾶς φωνῆς :

— Ἡδυνάμην νὰ πράξω πλειότερόν τι, κύριε ; Καὶ λυπεῖσθε διότι φέρω τὸ ὄνομά σας ἀκηλίδωτον... ἐνώπιον τοῦ κόσμου ;

Ὁ κ. Δὲ Σερζύ, καίπερ ἐσκληρυμμένος, ἡσθάνθη ἑαυτὸν βαθύτερον ἢ ὅσον θὰ ἐπεθύμει, συγκεκινημένον, ὅπερ ὅμως δὲν ὡμολόγει ἐν τῇ ὀργῇ αὐτοῦ ὅτι ἀναγνωρίζει διότι τὸ νὰ συγκινεῖται ἐνώπιον τῆς συζύγου του, ἦν τ' αὐτόν· τοῦ κρίνεσθαι ὑπ' αὐτῆς οἰκτεῖρων δ' αὐτὴν ἦν τ' αὐτόν· τοῦ καταδικάζειν ἑαυτόν.

— Δὲν σᾶς μέμφομαι ποσῶς, ἐπανελάβε μετὰ τινος γλυκύτητος, ἀναγνωρίζω τὰς θυσίας, τὰς ὁποίας λέγετε, καὶ τοι ὑπέστην πολλὰ ὑπὸ τῶν θλίψεών σας, τῶν δακρύων καὶ τοῦ ἥθους σας.

— Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ὑποφέρω εὐθυμος καὶ ἀδιάφορος τὴν κατερείπωσιν τῶν ὄνειροπολημάτων καὶ τοῦ ἔρωτός μου ; διότι σὲ ἠγάπων ! Ὑμεῖς δὲν με ἠγαπήσατε διόλου, τούλαχιστον νὰ μὲ ὑπελήπτεσθε !

— Τέλος τί θέλεις παρ' ἐμοῦ ; ἐφέλλισεν ὁ κ. Δὲ Σερζύ, τεθορυβηθεὶς ὑπὸ τῶν λέξεων τούτων, αἰτινες, ἐναντίον τοῦ τριπλοῦ θώρακος τῆς ματαιότητός του, τοῦ ἐγωΐσμου καὶ τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης του, εἰσεχώρουν μέχρι τῶν ἐνδοτέρων αὐτοῦ, καὶ ἀπεχάυνουν αὐτόν.

— Νὰ συγχωρήσῃς τὸν Λουκιανόν, νὰ τὸν ὑποδεχθῇς ὡς ὑποδέχεται πατὴρ υἱόν, νὰ μὴ ἀπαιτήσῃς παρ' αὐτοῦ συγκαταβάσεις... αἱ ὁποῖαι θὰ ἐξήγειρον τὴν ὑπερήφανον καὶ νομιμόφρονα φύσιν του καὶ θὰ ἐτραυματίζον τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν μοὶ φέρεται.

Ἡ κυρία Δὲ Σερζύ εἶχε καταστῇ σχεδὸν ἀσύνετος, καὶ ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἐδράξατο τοῦ σημείου τούτου, λίαν εὐτυχῆς ὅτι ἀπέφυγεν, ἀδιάφορον πῶς, τὴν ἀηδὴ ἀδιαθεσίαν, ἐν ἣ ἀπὸ τινων στιγμῶν εὐρίσκετο.

Μικροῦ δεῖν εὕρισκεν ἄδικον ἑαυτὸν καὶ ἐλυπεῖτο δι' ἄλλο πρόσωπον, ὅπερ δὲν ἦτο αὐτός ὁ ἴδιος.

Καὶ μετ' ἐπιτετηδευμένης παραφορᾶς, ἣν ὑπεκρίνετο, ἀνέκραξε :

— Σὲ ἐννοῶ ! Θέλεις νὰ ἐπιτρέψω εἰς τὸν υἱόν σου νὰ ὑβρίζῃ ὅπως δήποτε νεαρὰν γυναῖκα, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ ὑπερασπισθῇ... ἀπροστάτευτον...

— Ἀπροστάτευτον ! ἐπανελάβε ἡ κυρία Δὲ Σερζύ μετ' εἰρωνείας, ἥτις ἔκρουσε τὰ ὦτα τοῦ συζύγου αὐτῆς ὡς λεπτὴ μαχαίρας ἐπὶ τραύματος ὅπερ ἤνοιζεν.

Πάραυτα ἡ κόμησσα ἐπανελάβε μεθ' ἱκετευτικῆς καὶ διακεκομμένης φωνῆς :

— Ἰάκωβε, αἱ ἡμέραι μου εἶνε μεμετρημέναι τόρα. Τὸ αἰσθάνομαι... τὸ γνωρίζω ! Ὁ Λουκιανὸς ἐπανερχεται διὰ νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἀποθάνω εἰς τὰς ἀγκάλας του. Εἰς ἀνταλλαγὴν τῶν ὅσων παρ' ἐμοῦ ἔλαβες, εἰς ἀνταλλαγὴν πάντων, ὅσων ἀπώλεσα, διὰ τὰ τόσα ἐν τῇ

μοναξίᾳ μου κρυφίως ρεύσαντα δάκρυα, δι' ὅλα ταῦτα μίαν χάριν σοὶ ζητῶ, μίαν μόνην· μὴ μοι προξενήσῃς νέαν λύπην ἐκ τῆς ἐπανάδου τοῦ Λουκιανοῦ ! μὴ μοι δηλητηριάσῃς τὴν ὑπερτάτην ταύτην χαράν, τὴν τελευταίαν, τὴν ὁποίαν ἐπὶ γῆς αἰσθάνομαι ! Αὐτὴν τὴν χάριν, ὦ ! Αὐτὴν σοὶ τὴν ζητῶ, εἰ ἂν ἦνε ἀνάγκη, καὶ γονυκλινῆς.

Καὶ ἡ κυρία Δὲ Σερζύ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἔχουσα ὑψωμένας πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς τὰς χεῖρας.

Ὁ κ. Δὲ Σερζύ, ὡς πολλοὶ ἄλλοι, ἦτο εὐαίσθητος εἰς πράγματα ἐξωτερικά.

Ἡ θέα τῆς γυναικὸς ταύτης, μελανὰ ἐνδεδυμένης, τὸ ἰσχνὸν καὶ ἐπιθανάτιον αὐτῆς, κυλιομένης πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπέσπασεν ἀπ' αὐτοῦ ἀληθὴ οἶκτον καὶ αἰσχύνης κραυγὴν.

Προῦχώρησε κατεσπυσμένος, καὶ ἐγείρων ἐβοήθησεν αὐτὴν νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτῆς.

— Ἰωάννα, Ἰωάννα, ἀνέκραξε, τί κάμνεις ; Δὲν εἶμαι τόσον σκληροκάρδιος ! Διὰ τί μὲ συκοφαντεῖς οὕτω ; ἄς σὲ ἀγαπᾷ ὁ Λουκιανός, καὶ ἐγὼ ἐπίσης θὰ σὲ ἀγαπῶ.

— Σοὶ ὁμνῶ νὰ ἀπολαμβάνω παρ' αὐτοῦ ἀνάλογον σέβας, εἰ ἂν θέλῃς· ἀλλὰ καὶ σύ, ὀρκίσθητι ὅτι ἡ ἐπανάδός του δὲν θὰ γείνη αἰτία νέων ἀγώνων, τοὺς ὁποίους δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ὑποφέρω.

— Σοὶ τὸ ὀρκίζομαι, ἀπήντησεν ὁ κ. Δὲ Σερζύ. Εἰς ἐμὲ θὰ εὕρῃ πατέρα ἀνεξίκακον, λησμονήσαντα πάντα.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ.

— Ἀλλ' εἶσαι ὡχροτάτη ! Θέλεις νὰ φωνάξω τὴν Ἰουλίαν ;

— Ὅχι, ὄχι· δὲν εἶνε τίποτε. Αἱ συγκινήσεις, γνωρίζεις, μὲ κατέβαλον ὀλίγον· ἀλλὰ θὰ ἀναλάβω ἔχω μόνον ἀνάγκην ὀλίγων στιγμῶν ἀναπαύσεως καὶ μοναξίας. Πήγαινε εἰς τὰς διασκεδάσεις σου, ἐγὼ μένω μὲ τὴν εὐτυχίαν μου.

Ὁ κ. Δὲ Σερζύ, ὡχρός, ὡς αὐτῇ, προῦχώρησε πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ὡς ἵνα ἐναγκαλισθῇ αὐτὴν ἀλλ' αὐτὴ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Πήγαινε, τῷ εἶπεν, εὐχαριστῶ.

Ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἔστη ἐπὶ δευτερόλεπτον, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀντιστῇ, καὶ ἔσφιγξε μετ' ἀμνηχανίας τὴν ὕγραν καὶ πεπαγωμένην ταύτην χεῖρα· ἔπειτα ἀπεσύρθη ἔχων τὸ μέτωπον ὑλιγώτερον ἐπηρμένον ἢ ὅτε εἰσῆλθεν.

Ἡ κυρία Δὲ Σερζύ, ἐξεληθόντος αὐτοῦ, περιέπεσεν εἰς εἰδός τι ἀποκαρώσεως.

Μετὰ τὴν χαράν, λίαν ἰσχυράν δι' αὐτὴν, ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Λουκιανοῦ προσγενομένην αὐτῇ μετὰ τὰς ἀδημονίας τῆς μετὰ τῆς Βάλδας πάλης, τὸν τρόμον, οἱ κλονισμοί, ἡ μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς πάλη εἶχε τρόπον τινα φονεύσει τὸ δυστυχὲς ἐκείνο ἀγωνιῶν σῶμα, τὸ περικλεῖον τὴν ἀτυχὴ καὶ ἀξιολύπητον ταύτην ψυχὴν.

Ἀλλ' εἰσέτι εὐρίσκετο μακρὰν τοῦ βυθοῦ τῶν συγκινήσεων αὐτῆς.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν, ἡ Βάλδα ἔλεγεν εἰς τὴν Λουκίαν, ἥτις μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ αὐτῆς μετέβαινεν εἰς τὸν χορόν,

— Μὴ μεταβῇς εἰς τὸν χορὸν πρὶν ἢ πρὸ πάντων ἴδῃς τὴν μητέρα σου.

[Ἐπεται συνέχεια].